

Putifar:

Je torej mrtva Mlada Breda, več je ni?

Pevec Radovan: Častiti mi je ženo,
ki je naše nesmrtnosti poroštvo,
častiti mi je Mlado Zoro.

Po gradu milo jokajo,
vzdihujejo in tarnajo,
na pare Zoro devajo.
Le grajski norec se smeji,
takole pravi, govori:
»Močno, močno se meni zdi,
da mlada Zora mrtva ni.«
Kaj sta storila brata dva,
oba mlada, oba lepa?
Še sta stopila zlat kovan,
ga vlila Zori v belo dlan.
Al' Zora mrtva le leži,
se ne predrami, ne zbudi.
Jo v rakev drugi dan neso,
v graščinsko rakev pisano.

Po gradu milo jokajo,
vzdihujejo in tarnajo.
Le grajski norec se smeji,
takole pravi, govori:
»Meni se pa vse močno zdi,
da Mlada Zora mrtva ni.«

Kraljiču skor' ni včakat' moč,
da bi se st'čila temna noč.
Ko solnce zajde za gore,
se zvezde vtrinjajo svetle,
hiti mi v rakev pisano,
odpre mi rakev brezskrbno,
pa Zori vzame 'z ust koren,
neznan koren, koren lečen.
In Mlada Zora oživi,
predrami se, se prebudi.

To je storil neznan koren,
neznan koren, koren lečen.

(Čuje se rožljanje okovov. Jetniki pridejo ukle-
njeni pred prestol.)

Putifar: Kraljica, Mlada Breda si želi,
da pesem vaša nji na slavo zadoni.

Eden izmed jetnikov:

Častiti nam je ženo vseh žena;
Marijo, božjo porodnico.

Vsi jetniki (pojo): Brez madeža spočeta si,
preganjanih kraljica,
Marija, mati milosti.
Sree sedemkrat ranjeno,
bodi češčeno!

(Vodijo jih nazaj v ječo.)

Putifar: Plamen svetiljke se umika,
sedaj na desno in sedaj na levo,
pod sunki vetra smrtonosnega
in si tako življenje ohranjuje.
Tako pogled svoj norec skriva,
pred lučjo strašno, ki v temini sveti.
Bij, bij, ječar Lavrencij, gadjo to zalego,
ki s pesmijo hinavsko mir kali

noči slavnostne,
duše norčeve.

Laž, laž je pismo in beseda,
resnica je le ena — Mlada Breda.

Glas stražnika: Upor, upor!
Sovražnik v gradu!

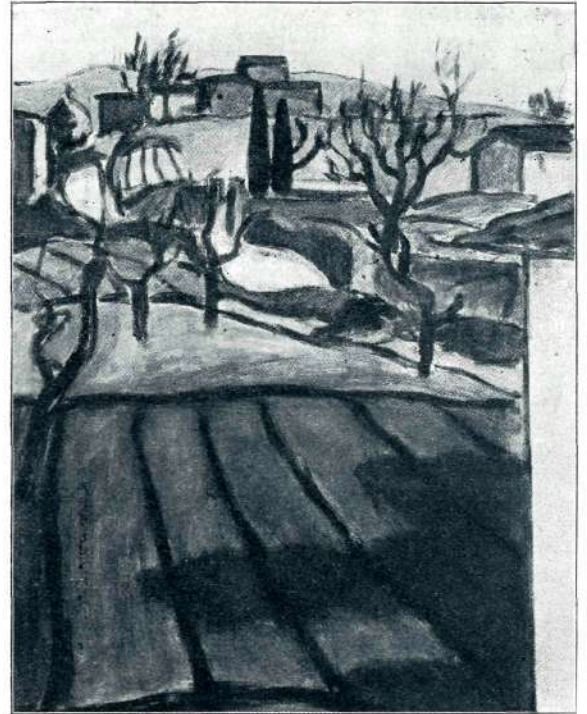
Gospod: K orožju, vitezi!

V tej borbi je vsakomur pisan le en sam
izhod:

smrt ali zmaga.

Ahasver: Smrt!

(Med bojem pade zastor.)

A. SOFFICI: VAS POZIMI (1908).

DANTE ALIGHIERI: LA DIVINA COMMEDIA.

PREVEL IN RAZLOŽIL J. D.

III. del: RAJ.

Spev XXIX.

Tudi v tem spevu smo še na devetem ali kri-
stalnem ali prvogibnem nébesu. V prejšnjem
spevu smo poslušali Beatrico, ki je Danteju raz-
lagala razporedbo angelov v tri hierarhije, in da
vsaka hierarhija obsega tri zборе ali kore.

Novi spev (XXIX.) se pričinja z m o l k o m. Be-
atrica je po oni razlagi o angelskih hierarhijah
umolknila in nepremično zrla v žarno točko (božan-
stvo), kakor da bi se v duhu hotela pripraviti za
novo razlaganje o s t v a r j e n j u a n g e l o v, ki je
predmet XXIX. speva. Koliko časa je trajal njen
molk? Pesnik nam to izrazi na zelo izviren način
s pomočjo zvezdoznanstva, v katerem so bili izo-